

Людина-неформат

Її тихий голос змушує плакати та кричати, радіти та співати разом з нею... Її слова проникають у душу і не залишають шансу бути байдужим.

– Прокидайся! – співає Христина Панасюк. – В країні війна...

Хоча про Христину я чула давно, а її пісні дуже часто лунали з мобільників моїх знайомих, вперше побачила дівчину з гітарою на День Незалежності в 2015 році. Вона сиділа під деревом, перебирала пальцями струни, а губи, здавалося, шепотіли... На сцені йшов концерт і колонки були направлені в нашу сторону. «Я – неформат, – засміялася дівчина, – тому й не на сцені». Почула я тоді цю фразу із уст Христини Панасюк, адже це була саме вона.

Пізніше знала її ближче. Вже давно хотілося написати про неї, про її поїздки на війну до братиків, – так ніжно вона називає бійців, з якими познайомилася під час тих поїздок. Проте кожного разу щось заважало – то її зайнятість, то моя...

– У мене немає можливості допомагати фінансово, – зніяковіло каже Христина, – зате я намагаюся волонтерити у своїй справі. Якби всі так робили, то було б значно легше.

Ця війна мені братів подарувала

– Є в мене пісня «Знаєш, брате», – розповідає співачка. – Так кажуть один про одного люди, яких об'єднала біда. Вони називають себе не друзями, а братами. Один побратим подарував мені дерев'яний хрестик, і в пісні я про цей хрестик згадую.

Подарунок я бережу. У мене є багато шевронів, підписаних прапорів – усе це я бережу, як пам'ять, бо то шматочок справжнього життя. Там реальність, як оголений нерв. Якщо тут все завуальовано, то там якщо свій, то свій, а як ні – то ні.

Вона співає про те, що на душі, що болить, за що радіє і про що хвилюється. Про кожну зі своїх пісень Христина може розповісти цілу історію.

– Пісня «Присягу двічі не дають» народилася за один вечір, – згадує Христина. – Надихнув мене солдат, з яким я зустрілася в госпіталі. Він хотів пограти на гітарі, але не міг, бо рука була поранена. І ця пісня, так і починається: «Я хотів обійняти гітару та зіграти на струнах душі. Шкода, що не загоїлись рани».

За покликанням душі

Після перших пісень Христина почала отримувати замовлення написати про той чи інший підрозділ або ж бригаду... Так на світ з'явилися пісні про артилерію, про розвідку, про десантників, медиків.

– Яка пісня для тебе най-най... Я розумію, що пісні, як діти. Але якщо б тобі сказали, що ти можеш заспівати лише одну пісню, яку ти обереш?

– Мабуть, серед «атомних» пісень – це «Сили добра», серед пісень про

кохання – «Ніжність». У пісні «Сили добра» теж є невеличка передісторія. Один волонтер мені розповідав, що колись їхав на передову і йому потелефонували знайомі й щось попросили зробити. Чоловік відповів, що не може, бо їде в АТО... На це йому відповіли: «А воно тобі треба?» Слова самі собою вплелися у пісню...

...Ти невиспані очі підіймаєш до неба, Врятувавши своїх від біди.

А коли тобі кажуть: «А воно тобі треба?» Чітко кажеш, куди їм піти...

Ще одну історію розповів волонтер, який часто буває на передовій. Якось він із бійцями потрапив під обстріл, вони лежали в окопі, а над ними пролітали снаряди. Чоловік унімкував записану на телефон пісню Христини «Я дочекаюсь тебе». Бійці лежали і під виття снарядів слухали її. Ця пісня про коханих та донечок, які чекають своїх рідних з війни. Кожен згадав про близьких, і чоловіки, яким по 40 років, не могли стримати сліз...

За фразом Христина – учитель музики, викладає в рівненській музичній школі. Працює з дітьми і каже, що діти – непередбачувані та щирі, у них завжди є чому повчитися. У Христини двоє синочків, і їй дуже важко залишати їх одним із татом, коли вона їде з концертом – чи то в госпіталь, чи на передову. Однак коли буває вдома, намагається якнайбільше часу проводити з родиною.

– Люблю фотографувати, – розповідає Христина, – а у вільний час інколи монтую відео до своїх пісень. Люб-

лю читати. Щоправда, час на читання є лише в потягах чи автобусах.

Дай, Боже, сили нашим солдатам

– Христіно, ти об'їздила чимало госпіталів, співала у десятках батальйонів на передовій. Де співати важче?

– Мабуть, найважче – у шпиталях. Заходиш у травматологію і бачиш молодих хлопців без рук, без ніг... Це дуже важко. Треба співати, а ти мало не плачеш. Зараз я вже зрозуміла, що якщо ти акцентуєш увагу на їхніх проблемах, травмах, то їм від цього ще гірше.

Взагалі я знаю, як важко хлопцям повертатися звідти і адаптуватися у цивільному житті. Там вони бачили тіла загиблих друзів і ту велику біду, яка прийшла в Україну. Хочеться миру, і я сподіваюся, що він настане якомога скоріше, і мені більше не доведеться співати пісні на передовій.

За той час, поки в країні йде війна,

Христіна об'їздила напевне більшу частину військових госпіталів. Була більш як двадцять разів зі своєю подругою-гітарою на передовій і проїхала з концертами майже по всій лінії зіткнення... Провела близько 200 концертів у бліндажах, на майданчиках під відкритим небом, на блокпостах... Там Христіну та її пісні знають навіть ті, хто жодного разу не бачив...

Нарешті й у рівнян з'явилася можливість почути Христіну Панасюк живо. Почути на концерті пісні, які напам'ять знають наші бійці на сході, які слухають і співають наші захисники.

«Неформат»... Яке неприємне слово, коли хочеш чути такі пісні, які співає Христіна...

Вона вірить, що
«...Ми збережемо свою Батьківщину,
Наче лелека під вірним крилом.
Ми відбудуємо сильну країну
З тими, кому зараз не все одно!..»

Дай, Боже, щоб воно так і було.

P.S. Концерт Христини Панасюк відбудеться 10 лютого о 19.00 в МПК «Текстильник»

Світлана ПІКУЛА